

“Хай тебе Бог благословить! Мене Господь уздоровив!”

Народився я в селі Печірна, Кременецького повіту, на Волині. Виростав і виховувався в православній родині. Моя мама була неписьменна. Вона навчила мене молитися до Бога так, як сама вміла.

Під час навчання в сільській школі священник учив нас Закону Божого. Бувало, як я не знав лекції, то священник малоощо й ушей не повідривав, а крім того ще називав мене різними грубими словами.

До 18-го року життя я жив у селі. Дуже любив танці. Часто ходив до так званої “Ремізи”, клубу, де неподалік від нього була церква або, як у нас говорили, зібрання, на яке збиралися віруючі християни та прославляли свого Спасителя. Не раз, натанцювавшись, я виходив на прохолоду і слухав співи і молитви Божого народу. Часто задивлявся в небеса та ставив собі таке питання: “Господи, цей народ прославляє Тебе, а кого ж я славлю”? Тоді голос з-заду шепче мені: “Ти ще молодий, ти собі попий і погуляй, а як постарієш, тоді все краще зрозумієш”. Та й тепер я бачу, що той самий голос промовляє ті самі слова до багатьох людей: “Як постарієш, тоді будеш думати про спасіння”. А

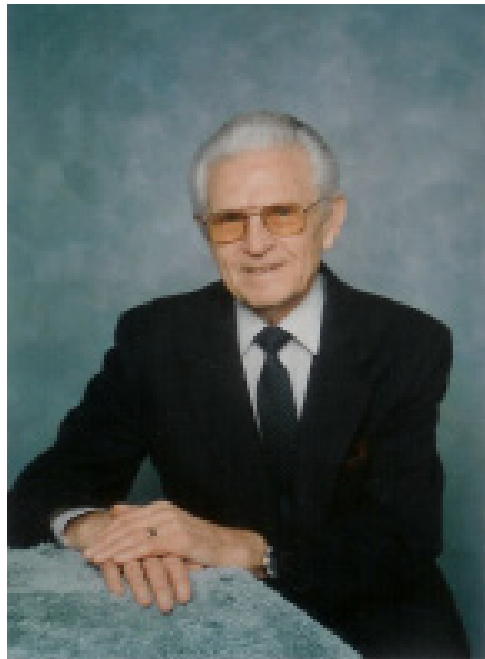
старшій людині той самий голос говорить зовсім інакше: “Ти все своє життя прожив у гріхах, тобі вже немає спасіння”. І так той неправдомовець, ворог людської душі, віками зводить бідних людей, щоб вони не прийшли до спасіння.

Коли прийшла німецька окупація, багатьох із нас молодих хлопців і дівчат, у тому числі й мене, було вивезено до Німеччини. Отже, і мені довелося спробувати “німецького рау”. По закінченні війни Господь допоміг мені прибути до Канади. Поселившись у місті Торонті, я через деякий час одружився і провадив так своє життя, як і більшість моїх друзів.

І ось у моєму молодому житті трапилася неприємна несподі-

ванка. Я захворів на шлунок.

Він простив мої гріхи та ще й продовжив моє життя, щоб я міг вам сповістити, що Господь є й буде той самий на всі віки. Як і Свята Біблія говорить такі слова: “Ісус Христос учора, і сьогодні, і навіки той самий!” (Євр. 13:8). “Бо Я, Господь, не змінююся” (Малахії 3:6). Його велика любов ані трошки не змінилася до всіх грішників, які приходять і навертаються до Нього. А Він завжди готовий прийняти, простити й

Так бо Бог полюбив світ,

БОЖА ЛЮБОВ 1

“Хай тебе Бог благословить! Мене Господь уздоровив!”

уздоровити людей від їхніх недуг. Дорогий читачу! Повір свідочтву, яке я передаю, бо я сам пережив це. Коли ти знаходишся в такій стані, що ніхто тобі не може допомогти, то ось послухай моєї поради. Віддай усі свої проблеми в руки Господа, а в Нього нема нічого неможливого. “Бо для Бога нема неможливої жодної речі” (Луки 1:37).

Чи ви повірите, що Господь мене підняв, коли з людського кута зору для мене не було жодної можливості і вигляду на життя, бо я вже розпадався, як гниле яблуко. Надію на моє видужання втратили навіть і самі лікарі. Але що для людини є неможливо, то для Бога є все можливе.

Проживаючи в Канаді, я був фізично здоровий чоловік. Але через деякий час я почав відчувати в шлунку болі. Після лікарських оглядин виявилось, що я маю язву шлунку. Почали лічити мене так, що за один тільки рік я прийняв 10 000 таблеток. Лікар запевнював мене, що як я прийму їх, то напевно буду здоровий. Так я і зробив. Та коли я перестав їх приймати, то болі знову почали повторятися.

Тоді я знову пішов до того самого лікаря та сказав йому: “Ви ж запевняли, що як я прийму ту кількість таблеток, то буду здоровий”. А він усміхнувся та відповів: “Коли маєш болі, то бери по 6 таблеток на один раз і тоді болі перестануть”.

Володимир Маковський.

Я запитав його: “Невже ж я маю все життя їх вживати?” Вийнявши з кишені пляшину з такими самими таблетками, лікар сказав: “Ось і я їх вживаю!” Я розгнівався на лікаря і пішов до іншого, який почав лікувати мене різними ліками, що про них він тільки знав. Укінці він сказав мені, що вже для мене немає ліків. Один тільки вихід — це операція, на що я погодився.

Перед операцією лікар провів мене і сказав, що за 7 тижнів я буду новим чоловіком і зможу піти до роботи.

Оперував мене спеціаліст-хірург, д-р Ескарт. Коли хірург відкрив мій шлунок, він побачив два великі опухи, що їх у Канаді називають “тьюморами”. То був рак. Лікар мусів вирізати більшу половину шлунка.

що дав Сина Свого Однородженого,

“Хай тебе Бог благословить! Мене Господь уздоровив!”

Після операції мені стало гірше. На третій день я відчував страшні болі. Спочатку я просив помочі, а опісля перестав просити, але почав несамовито кричати від болів, не мігши знести їх. Медичні сестри старалися допомогти мені, чим тільки могли. Нарешті я затих. Коли медсестри прийшли до мене, щоб дати мені ліків, вони були досить схвильовані, бо зауважили, що я вже був при смерті. Температура була досить висока, що доросла людина рідко коли може перенести її. Негайно з'явився лікар. Оглядаючи мене, він побачив, що я спаралізований. Уся система мого тіла не працювала, тільки одне серце ще билосся й тяжко було мені дихати.

Взяли мене під рентгенове проміння й почали шукати, що сталося. Але нічого не змогли знайти. З високою температурою й без пам'яті я лежав пару днів. З мене почав виходити неприємний запах і моя кімната наповнилася ним. Рани мої не заживали, а ятривалися, і тіло почало наповнюватися матерією. Запах був настільки неприємний, що вони мусіли перевезти мене до окремої кімнати. Тут лікар вставив декілька гумових трубочок до мого шлунку, через які виходила матерія за допомогою спеціального апарату, що витя-

гав матерію з мого шлунку.

Стан мого здоров'я погіршувався кожної хвилини, бо матерія почала виходити через рот. Мій лікар опинився в безрадному положенні. Тоді він скликав усіх лікарів шпиталю, включно з директором, і почав радитися, що зі мною робити. Ніхто не знав, що саме сталося мені. Робити операцію вдруге було небезпечно, бо була висока температура. Проте лікарі рішили, що треба знову оперувати мене та довідатися, що сталося, бо так чи інакше надій на життя не було...

Лікар сповістив мою дружину, що для мене

обов'язково треба зробити другу операцію, бо їм невідомо, що зі мною сталося, а рентгенове проміння нічого не показувало.

Після першої операції минуло два тижні. Почувши від своєї дружини таку небажану вістку, я категорично відмовився йти на другу операцію, сказавши: “Я бажаю радніше померти, ніж знову мати операцію”. Але жінка та всі мої друзі, які тоді відвідували мене, почали переконувати мене, щоб я таки погодився.

щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув

БОЖА ЛЮБОВ 1

5

“Хай тебе Бог благословить! Мене Господь уздоровив!”

Маючи страшні болі й побачивши своє безвихідне положення, я попросив свого односельчанина Якова Голубінського, щоб потелефонував до мого знайомого Ф. Шелестовського, який одного разу свідчив мені про Господа Ісуса Христа та просив, щоб я покаюся та прийняв Ісуса Христа, як свого особистого Спасителя.

Того часу його бесіда не подобалася мені і я йому сказав: “Чому я маю каятися? Я нікого не вбив і нічого злого нікому не зробив. Живу не гірше від інших, а також вірую в того самого Бога, що і ви”.

Пастор Шелестовський на такі питання лагідно мені відповів: “І диявол вірить у Бога й боїться його, але свою роботу він виконує далі. Але чи ти віриш Богові? А Богові вірити означає вірити в Його Слово, яке Він позоставив нам, і виповняти його. Чи ти це робиш?”

Тут я не мав, що більше говорити. Але тепер появилися в мене нові думки над почутими словами. Що я маю робити? Яка моя майбутність і куди я йду? Після цієї розмови проминуло трохи часу.

Тепер, коли я був у такому критичному стані, мій друг Яків Голубінський виконав моє прохання. Потелефонував до брата Ф. Шелестовського та сказав йому: “Коли бажаєте бачити вашого знайомого Маковского ще в живих, то відвідайте його в шпиталі. Він смертельно хворий й бажає

бачити вас”.

Почувши таку вістку і не зважаючи на зиму й далеку дорогу до Торонта, брат Ф. Шелестовський із своєю дружиною вирушили в дорогу. Прибувши до шпиталю, брат Ф. Шелестовський із своєю дружиною підійшов до мене й запитав: “Що ви бажаєте, щоб я вам зробив?”

“Я дуже хотів вас ще побачити перед своєю смертю та просити вас, щоб як я помру, то щоб ви, віруючі, поховали мене”, — відповів я йому.

А він на це сказав: “Яка різниця, хто тебе поховає, як ти помреш. Але прийми ти Господа Ісуса Христа, щоб Він тебе спас, доки ти ще живий. Віддайсь Йому, а Він тобі простить гріхи, уздоровить тебе, так що ти ще будеш щасливий в своєму житті і будеш славити Господа за Його любов і спасіння”.

У той час моя дружина підходить до нього і говорить: “Ось лікар сказав, що треба йому робити другу операцію, а він не хоче йти. Хочє краще померти, ніж знову йти на операцію”. Тоді брат Шелестовський сказав мені: “Ви йдіть на операцію”. А я відповів йому: “Ви ж говорите, що Бог усе може зробити, коли людина віддається Йому”. “Так, — але коли людина віддається в руки Богові, то тоді Бог робить, а ви віддалися в руки лікарям, то ви ідіть, хай вони поправлять те, що вони зле зробили, а ми будемо молитися, щоб Господь був при них, поміг їм і показав, що вони мусять робити”.

але мав життя вічне. Від Івана 3:16

“Хай тебе Бог благословить! Мене Господь уздоровив!”

Почувши ці слова, я сказав йому: “Добре, я згоджуюся”. І невдовзі мене забрали на другу операцію. Вона відбулася 15 днів після першої. Коли мене розрізали вдруге, то лікарі побачили, що в мене всередині все перевернулося. А те, що було розрізане і позшиване, все порозходилося й наповнилося матерією. Операція тривала 4!/г години. Лікарі мусили все вийняти з мене, перемити та знову все зложити. Закінчивши операцію, головний лікар сказав моїй жінці: “Ваш чоловік має великі ускладнення, комплікації, що трапляються одному на тисячу хворих людей і з того майже ніхто живий не виходить. Ми робили, що ми знаємо та що могли, а решту залишаємо в Божі руки. Ідїть додому, бо ані ви, ані ми нічого більше не можемо йому допомогти. Якщо він буде жити, то це може зробити тільки один Бог”.

Прийшовши додому, моя жінка що хвили очікувала телефону, щоб прийти до шпиталю, забрати мене і похоронити, бо все вже було готове на мій похорон.

Після другої операції я дістав зараження крові. Крім цього, і моя жовч розійшлася. Я лежав і моє тіло прибирало різні кольори. Стан мого здоров'я значно погіршився. Неприємний запах від розкладу мого тіла ще більше наповнив мою кімнату, а температура піднялася надзвичайно високо. Матерія не встигала вже виходити гумовими трубками, яких я мав аж п'ять. Вони були сполучені з спеціальним апаратом і випомпували з мене матерію. З цих 5 трубочок, 2 були вставлені через ніс, одна була вставле-

на в легені, щоб постачати кисень, а також одна трубочка була вставлена в шлунок, а п'ята — в бік. Але їх було замало. Вони не встигали випомповувати матерії, яка почала ллятися ротом.

Помітивши велике погіршення мого стану здоров'я, медсестра покликала головного лікаря. Він оглянув мене та звелів негайно покликати мою дружину. Коли вона приїхала, лікар сказав їй, що мені залишилося дуже мало жити, якщо годину-дві проживу, то це все.

Почувши таку вістку від лікаря, вона по телефонувала до священика, а також повідомила моїх найближчих друзів, щоб приїхали останній раз побачити мене в живих. Священик приїхав та сказав, що він хоче висповідати мене. Крім священика, я зобачив, що прийшли деякі мої друзі. Побачивши священика та друзів, я зрозумів, що моє життя наближається до кінця. Я слізно промовив до Бога: “Господи, я чув про Тебе, про Твою правду, але не жив за нею”.

Побачивши між присутніми друзями односельчанина Миколу Сергійчука, я знову звернувся до нього й попросив, щоб він потелефонував до брата Ф.Шелестовського та сповістив його, що я обов'язково хочу бачити його. Мій друг негайно виконав моє бажання. Через пару години брат Шелестовський із своєю дружиною стояли вже біля мого ліжка.

“Ви хотіли мене бачити?” — запитав він мене. “Так!” — відповів я йому. Я знову повторював йому ті самі слова, що говорив йому

“Хай тебе Бог благословить! Мене Господь уздоровив!”

попередньо під час його перших відвідин мене. “Я хочу, щоб ви поховали мене, як я умру”. “Та ви ще не вмираєте”, — промовив пастор Шелестовський. “Хіба ж ви не бачите, в якому я стані?” — сказав я йому. “Чи ж ви не бачите, як мене порізали? Чи не чуєте, який неприємний запах виходить від мене? І ось і священик сповідав мене”.

Тоді брат Шелестовський відповів: “То нічого, хай вони сповідають, то все людське. Воно ані допоможе, ані пошкодить. Але я вам говорю, — прийміть Ісуса Христа і побачите, що Він вам зробить”. “Та ось я умираю і прошу вас, щоб ви, віруючі, мене хоч поховали”. Коли моя дружина почула таке моє останнє бажання, то звернулася до священика та й говорить: “Чи ви чуєте, що він каже?” На це їй священик відповів: “Не переймайтеся тим. Ви його жінка, як він умре, то ви що захочете, те й зробите з ним”.

Почувшу таку розмову моєї дружини з священиком, брат Шелестовський звернувся знову до мене та сказав: “Що за різниця, хто вас поховає? Та ж ви ще поки при житті, то прийміть Господа Ісуса Христа, віддайтеся Йому, а побачите, що Він вам зробить!” Тоді я запитав його: “Що ж Господь тепер може зробити? Я чув про Господа, я знав правду, але за нею не жив... Тепер ось я вмираю. Я є грішна людина”. “Прийміть Господа! Він може вас уздоровити, простити вам гріхи, спасти вашу душу і вам продовжити життя. Ви можете ще жити і бути щасливий, щоб прославляти Господнє ім'я”. “Як же може це статися? Я грішна людина і, як грішник, умираю”.

“Отже, і добре, що ви визнаєте, що ви є грішник”, — сказав пастор Шелестовський. “Господь прийшов шукати грішників, а не праведників”. “А я думав, що то треба багато часу, щоб покаятися, щоб Господь почув стогін моїх терпінь. Я думав, що треба йти на відпуст, що треба комусь щось добре зробити, що то треба сповідатися і бити поклони за гріхи, скільки скаже священик. Як же я можу це все зробити, умираючи?”

Брат Ф.Шелестовський, вислухавши мої питання, сказав: “Ви ще не вмерли, ви ще живі. Прийміть Господа Ісуса Христа, а Він сильний усе зробити. Хіба ви не знаєте, що розбійник, який висів на хресті, коли покаявся, то звернувся до Ісуса з такими словами: “Спогадай мене, Господи, коли прийдеш у Царство Своє” (Луки 23:42). І промовив до нього Ісус: “Поправді кажу тобі: ти будеш зо Мною сьогодні в раю!” Ось бачите, як швидко Господь прощає грішникам їхні гріхи, коли вони сердечно в каятті приходять до Нього. Господь прийшов шукати таких грішників, як ви”. “Алеж я вмираю...” “Та ви ж ще не вмерли. А чи ви не знаєте, що Лазар був уже помер, як Ісус Христос прийшов до його сестер: Марти й Марії, які голосили й говорили: “Коли б, Господи, був Ти отут, то не вмер би мій брат”. В Євангелії ми читаємо, що Лазар був помер і був уже чотири дні в гробі. Він також мав уже неприємний запах. Ісус Христос сказав до Марти: “Чи тобі не казав Я, що як будеш ти вірувати, славу Божу побачиш?” І скрикнув гучним голосом Ісус: “Лазарю, вийди сюди!” І вийшов померлий, а ви ще живі”.

Коли він закінчив своє слово, я відкрив

“Хай тебе Бог благословить! Мене Господь уздоровив!”

свої уста і сказав: “О, Господи, прийми Ти мене, як Ти прийняв був того розбійника. Я каюся перед Тобою. Прости Ти мої провини й забери мене до Себе. А якщо Ти ще продовжиш моє життя, то я обіцяю жити для Тебе, славити Твоє ім'я та буду всім розповідати, що Ти вчинив мені”.

Коли я так висповідався, не звертаючи уваги на священика, який стояв з боку та слухав, ані на моїх приятелів, ані на свою дружину, що вони собі думають і скажуть на те, я відчув спокій і радість у своєму серці. Я щиро визнав перед Богом і людьми, що я грішний, і щиро каюся. І відразу мені стало так добре і легко, немов хто з мого серця зняв великого каменя. Я відчув себе дуже щасливим, не зважаючи на те, що я був у критичнім стані і знаходився в обіймах смерти.

Я сказав до брата Ф.Шелестовського: “О, щоб ви знали, як мені тепер добре!” А пастор Шелестовський відповів: “Слава Господу! Надійтесь на Господа, а побачите, що Він вам зробить”.

“А тепер ви йдіть додому і скажіть усім дітям Божим, щоб вони молилися за мене. Як я вийду з цього шпиталю, то я прийду до вас, а як ні, то ви прийдете до мене. А тепер я можу йти спати”. Брат Шелестовський помолився наді мною й почав виходити з кімнати.

Його перестріли всі мої друзі, що прийшли попрощатися зі мною, і почали розпитувати його, що він думає чи я буду

жити, чи ні... Він відповів їм: “У Бога нема нічого неможливого, в усьому є воля Божа. Як Господь захоче, то Маковський буде жити”. Коли він так сказав, то всі засміялися і відповіли: “Він має 5 лікарів і всі сказали, що неможливо йому довше жити, а ти гориш, що Бог може повернути йому здоров'я та продовжити життя...”

Швагер моєї дружини, почувши такі слова, сказав: “Звідки він може жити? Як він може жити? Чи ве не знаєте, що його кишки попалені від тих 10 000 таблеток, що він їх прийняв? Чи ви не знаєте, що в нього вся середина гниє? Чи ви не знаєте, що матерія є в його легенях? Ось тепер лікар сказав, що він поживе ще одну годину, то і все. Хто ж йому може дати життя?”

Тут брат Ф.Шелестовський відповів: “Ми будемо молитися, а в Бога нема нічого неможливого”. І так вони розійшлися.

Відтоді я далі лежав у стражданнях, надіючись на Господа, щоб Він послав мені полегшення. Я ввесь час щиросердечно благав Господа, щоб Він пробачив мої провини та прийняв мене до Себе, як того в глибоку давнину розбійника. Мої сльози лялися, немов струмочок. Подушка стала мокра від моїх сліз щирого покаяння. Я питав Господа: “Невже ж нема жодної особи, щоб була вірна Тобі і Ти відповів на її молитву”. Не дивлячись на мої тяжкі страждання, Господь дарував мені віру, що я почав свідкувати медсестрам і говорив: “Ось побачите, що мій Господь підійме мене і я ще вийду з цього страшного стану, щоб

“Хай тебе Бог благословить! Мене Господь уздоровив!”

прославляти Його”. Та вони добре знали стан мого здоров’я. Не раз вони запихали назад усередину мої кишки, що вилазили через незагоєні гниючі рани. Вони напевно собі думали: “Ти собі говори, потішай сам себе, та ти з того таки не вийдеш...” Та, дійсно, дивлячись з людського кута зору, не було ніякої надії на видужання й життя.

Пролежавши 24 дні після другої операції, моє положення стало ще гірше. Температура піднялася, своїми очима я дивився на стелю, не кліпаючи віями. Язик мій був поверх моїх уст і, розпухши та потріскавши від температури, він збігав кров’ю. Я почав задихатися. Коли це сталося, медсестра покликала головного лікаря, а також і мою дружину, хоч це була нічна пора.

Побачивши мене в такому стані, жінка почала плакати і просити лікаря, щоб він щось зробив, щоб я так тяжко не мучився, але краще скоріше помер. Лікар почав мене рятувати. Коли я знову почав дихати і кліпнув очима, то мене зараз таки тієї ночі взяли на третю операцію.

Третя операція відбулася 24 дні по другій, 10-го січня 1963 року. Зробили мені операцію з правого боку, бо там була велика гуля і вся матерія збиралася в тому боці.

Та й після цієї третьої операції мені не стало краще, бо три рази порізане тіло зовсім не гоїлося. Тут я вже чекав на мого Господа, що Він якимсь способом допоможе мені або в один бік, або в другий.

І ось після трьох оперецій, що відбулися

в Торонті в шпиталі “Queensway General Hospital” 30-го листопада 1962 р., 16-го грудня 1962 р. та 10-го січня 1963 р., незабутнього для мене дня 18-го січня 1963 року, о 7-ій годині ранку, Господь зробив чудо, виявивши до мене Свою ласку. Під час зміни медичних сестер на мене найшов сон. Коли одна з них прийшла поправити моє ліжко, то досить здивувалася, що я нічого не говорив, як вона розправляла рівно ліжко. Я ввесь час спав, знаходячись у напівсидячому стані. Годі було мені розігнутись, бо тоді появлялися великі болі. А тут вона поправляла ліжко, а я нічого не говорив й не кричав, що мені болить.

У тому часі, коли вони з подивом дивилися на мене, я мав надзвичайне видіння. Я побачив, як Господь Ісус Христос появився на хмарах, немов у віночку. Він був у білосяйній одежі. Побачивши Його, я став просити: “Господи, я так довго чекаю на Тебе. Ти бачиш моє горе та страждання. Прости Ти мені все, помилуй Ти мене, прошу я Тебе!” В цей час Ісус Христос обернувся до мене Своїм лицем і сяйво осяяло так, що я просто не міг дивитися на Нього. В той час Ісус Христос підняв Свої руки, на яких я побачивзнаки від ран, що були пробиті на голгофському хресті за мої гріхи. І ось від тих ран, немов електрична струя, немов блискавка на небі, впала просто на мою голову. Через мене почало просуватися неначе розпечене залізо, бо дуже пекло, а пізніше, де пекло, ставало дуже добре. І коли воно вийшло через мої ноги, то я зараз відчув, що я здоровий. Після цього я піднявся і почав злізати з ліжка. Побачивши біля себе медсестер, я їм сказав: “Хай Господь

“Хай тебе Бог благословить! Мене Господь уздоровив!”

благословить вас! Господь уздоровив мене!”

Коли я почав вставати з мого ліжка, медсестри стримували мене й умовляли мене, щоб я заспокоївся. Але я почав кричати, плакати і повторювати ті самі слова, що Ісус мене уздоровив і чому ви мені не вірите.

Медсестри відповіли: “Ми віримо тобі, ми поможемо тобі, тільки заспокійся”. Вони почали відчеплювати всі гумові трубочки, якими я був обпутаний, бо коли я почав вставати, то все потягнув за собою. Вони впростили мене й я слухався їх. Почекав. Але як тільки вони все пороз’єднували, тоді я скочив із ліжка, почав підсакувати, славлячи Бога та викрикуючи: “Господь уздоровив мене! Господь уздоровив мене!” Медсестри просили мене, щоб я сів на ліжку й заспокоївся, бо всі, проходячи мимо, заглядали до кімнати, щоб побачити, що сталося, що я так кричу. А я кого б тільки побачив, кожному говорив: “Хай тебе Бог благословить! Мене Господь уздоровив!”

Несподівано у дверях появився мій лікар, якого я не знав, бо мій спеціаліст узяв собі його на поміч, як я був у критичному стані. Цей лікар кожного ранку приходив до мене, перевірав стан мого здоров’я та приписував для мене відповідну медицину.

Побачивши його у дверях, я відразу привітав його: “Господь нехай благословить тебе, докторе Мангомері!” Він здивовано стояв на порозі, а медсестра підійшла та щось шепнула йому на вухо. Думаю, що вона сказала йому, що я ненормальний. Д-р Мангомері відразу запитав мене, як я на-

зиваюся. Коли я відповів, що моє прізвище Володимир Маковський, то він поставив мені чергове питання: “А де ж ти є?” “У шпиталі”, — була моя відповідь. “А чого ти тут?” “Я мав операції”. “Які ти мав операції?” “На язву або виразку шлунку”. “А скільки ж операцій ти мав?” “Аж три”, — відповів я йому.

Лікар, побачивши, що я все розумію, запитав мене: “Хто це на фотографії ось тут на столику біля твого ліжка?” “Це мої любі діти”. Лікар запитав мене, як вони називаються та скільки їм років. Я відповів йому і він переконався, що я цілком нормальна людина. Вкінці він ще запитав: “Як ти думаєш, котра тепер година?”

Я не мав годинника. Отже, подивився у вікно та й сказав: “Думаю, десь коло 8-ої години”. Він глянув на годинника і сказав: “Так, якраз ти вгадав”. І, обернувшись, він пішов від мене.

Через пару хвилин цей же самий лікар Мангомері повідомив через шпитальне радіо, що сьогодні в Квінсвей Загальному Шпиталі сталося чудо. “Один смертельнохворий чоловік, якому лікарі сказали, що він не вийде з своєї недуги, чому я сам свідок, що Господь його уздоровив. Я поставив йому багато питань, на які він дав добрі й вірні відповіді. А тому я перший свідок, що коли він вийшов із своєї недуги, то тільки один Бог привернув йому здоров’я. Говорачи по-людському, ніхто з хворих у такому стані не виходить живий, а він вийшов перший”.

Почувши такі слова мого лікаря, я від радости славив мого Господа за те, що Він

“Хай тебе Бог благословить! Мене Господь уздоровив!”

виявив до мене таку велику милість, про-
стив мені мої гріхи й мене уздоровив, за що
слава Йому, алилуя!

Після закінчення свого оголошення че-
рез радіо, лікар зараз потелефонував до
медсестри, щоб мене перевезли на про-
світлення. Коли я сів на лікарський шпи-
тальний візочок, медсестра вивезла мене
на коридор. Я побачив людей і, піднявши
свої руки догори немов той римський папа,
почав голосно благословляти їх: “Нехай вас
усіх Бог благословить! Господь мене уздо-
ровив!” І так безперервно я повторював ті
слова. Всі збігалися та прислуховувалися
до мого свідчення, що Господь зробив мені.

Коли мене привезли до кімнати, де роби-
лися просвітлення, я побачив там десь коло
20 людей і медсестер, які там обслуговува-
ли. Вони чекали на те, що покаже рентгено-
ве проміння. Я всіх їх привітав голосними
словами: “Нехай Бог усіх вас благословить!
Бог мене сьогодні уздоровив!” Не знаю, що
люди думали чи говорили про мене, але я
відважно свідкував їм про великі Божі діла,
що для мене Він зробив. За це нехай буде
від усіх нас Йому слава!

Коли я так викрикував, то з сусідньої
кімнати вийшов мій головний лікар з мас-
кою на устах. Видно, він робив комусь опе-
рацію. Побачивши його, я відразу скрикнув:
“Докторе Екарт! Хай тебе Бог благословить!
Господь сьогодні уздоровив мене!” Лікар,
почувши такі слова, підійшов до мене, по-
ложив руку на моє плече та сказав із сліз-
ми на очах: “Володимире, я свідок того, як
ти вийшов з такого положення, тих комп-

лікацій, що ти мав, що трапляється може
на тисячу хворих одному, однак ніхто не
вийшов живим із такого стану. Ти перший.
Я вірю й радий, що Господь тобі допоміг. Я
вже б тижнів не досипаю та й посивів. Але я
дуже радію, що Господь виявив таку ласку”.

Тоді він скликав лікарів і сказав: “Слу-
хайте, що говорить цей чоловік. Це той са-
мий хворий, що його ви перевіряли та ска-
зали, що неможливо йому жити, а тепер
слухайте, хто йому допоміг”.

Лікарі сходилися та слухали, що Господь
зробив мені.

І ось мені стало недобре, почало нудити
й медсестра подала мені хустинку. Коли я
вирвав, то з мого нутра вийшло немов пів
жовтка з яйця, а всередині була кров. Док-
тор взяв те від мене, уважно подивився та
сказав: “Володимире, ти сьогодні новона-
роджена людина”. І я славлю мого Господа,
бо я Його дитя. Справді від того дня Він на-
родив мене.

Після рентгенівської перевірки до моєї
кімнати прийшов лікар і хотів переконати-
ся, чи дійсно Бог уздоровив мене. Він добре
знав, що я мав три операції та що порізане
тіло після кожної операції не заживало. Він
зняв усі бандажі й побачив, що рани зажи-
ли, і аж жажнувся. Медсестра, побачивши
це, сказала: “Це справді чудо, бо пару годин
тому я перев’язувала рани й вони були від-
криті, а тепер усе зажило й погоїлося. Так,
це чудо”. Лікар повиймав усі гумові трубоч-
ки з живота, носа й я почав жити й дихати
вільним життям у Христі Ісусі.

“Хай тебе Бог благословить! Мене Господь уздоровив!”

І так я всім свідкував і свідкую. Одні говорять, що я щасливий; інші говорять, що то сталося з гарячки; треті знову твердять, що то сон; а віруючі славлять Бога за Його милість. Я їм говорю: “Нехай буде для вас гарячка, нехай буде для вас сон, але я одне знаю, що я умирав й моє тіло розпадалося, а сьогодні я живу. Я свідчу так, як і той сліпий з народження. Ісус відкрив йому очі, але фарисеї докоряли йому і казали, що той Чоловік не від Бога, бо не дотримує суботи. Але колишній сліпець відповів їм: “Чи Він грішний, не знаю. Одне тільки знаю, що я був сліпий, а тепер бачу” (Івана 9:25). Нехай буде прославлене ім'я Господнє по всій землі.

Дорогі читачі! Я вам розказав усю щиру правду, що Бог зробив мені, як Він змилювався наді мною. Можливо й ви знаходитесь у такому положенні, як колись я, на порозі смерті. Я вам раджу та прошу вас звернутися щиросердо до Ісуса Христа, а побачите, що Він вам допоможе. Господь простить вам гріхи, спасе вашу душу й уздоровить вас. Ваше життя буде щасливе, ви станете новою людиною в Ісусі Христі.

Дайте Богові обітницю, що якщо Він вас підійме, то ви будете служити Йому та жити для Його слави. Про одне тільки прошу. Не думайте хитрувати, що, мовляв, нехай я тільки стану здоровим, а тоді буду жити так, як я жив попередньо. Пам'ятайте, що Бог знає всі таємниці вашого серця, всі ваші думки. Отже, будьте щирі й відверті перед Богом. Щиро й сердечно покайтесь у своїх гріхах, визнайте їх перед Богом та просіть, щоб Він змилювався над вами. А побачите,

що Ісус Христос прийме вашу молитву і допоможе вам. Слухайте, що говорить Боже Слово: “Коли будете в Мене просити чого в Моє ім'я, то вчиню. Якщо ви Мене любите, Мої заповіді зберігайте” (Івана 14:14, 15). “Я — Господь, Лікар твій” (2 Мойс. 15:26). “Ісус Христос учора, і сьогодні, і навіки той самий!” (Євр. 13:8).

На цьому місці сердечно дякую Господеві за чудо мого уздоровлення, як також я щиро вдячний братові й сестрі Шелестовським, братові П. Горбаневі та всім, які навідували мене в шпиталі, а Божим дітям — за їхні молитви до Бога про моє уздоровлення. Я щиро дякую братові й сестрі Зінчик за їхній труд і допомогу в опрацюванні цього свідчення. За все нехай буде слава Господеві.

Володимир Маковський.

Toronto, Canada

